

NEON NAILS 1.

Rebecca Reed

2.

**"Ó, több veszélyt rejt a te két szemed,
mint húsz kivont kard!"**

William Shakespeare

Rebecca Reed

Neon Nails 1.

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone

ISBN (pdf) 978-615-6485-40-3 (epub) 978-615-6485-41-0 (mobi) 978-615-6485-42-7

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Figyelem!

A könyv végén fotót láthatsz a karakterekről.

Tartalom

Bevezető	6
1. fejezet: Rég nem látott barát	8
2. fejezet: Lehetőség	17
3. fejezet: Felkészülés	27
4. fejezet: Új élet	37
5. fejezet: Sikeres éjszaka.....	48
6. fejezet: Barátkozás.....	59
7. fejezet: Magány	70
8. fejezet: Vad éjszaka	81
9. fejezet: Futármeló	91
10. fejezet: Meghívás.....	102
11. fejezet: Házibuli.....	112
12. fejezet: Új vendégek	122
13. fejezet: Szemtől szemben	134
14. fejezet: Fontos döntés	146
15. fejezet: Ruben birtoka	157
16. fejezet: Kínos pillanatok	167
17. fejezet: Apró csaták.....	177
18. fejezet: Megingás.....	187
19. fejezet: Vágyak.....	198
20. fejezet: Beteljesülés.....	209
21. fejezet: Mi	220
22. fejezet: Románc	231
23. fejezet: Nyugalom.....	241
24. fejezet: Válaszok.....	252
25. fejezet: Őszinteség	262
26. fejezet: Problémák	272
27. fejezet: Távoli viharfelhők	284
28. fejezet: Családtagok.....	293
29. fejezet: Titkos szerelem.....	302
30. fejezet: Közvetlen támadás	313

31. fejezet: Véres munka	323
32. fejezet: Egy lépést előre.....	334
33. fejezet: Őrült ötlet.....	344
34. fejezet: Esküvő.....	354
35. fejezet: A találkozó napja	367
36. fejezet: Amikor minden összeomlik	377
37. fejezet: Rögös út.....	388
38. fejezet: Szívügyek.....	398
39. fejezet: Szükség.....	408
40. fejezet: Megbocsátás	417
41. fejezet: Szabadság	428
Fotó a karakterekről.	441

Bevezető

Beléptem a fehérre mázolt kiskapun, és majdnem orra estem a saját lábamban. Szédültem, a fejem vitt előre. Túl sokat ittam, vagy a szer ütött ki ennyire. Talán a kettő együtt. A gyomrom kavargott, iszonyat szarul éreztem magam, és már az is csoda, hogy egyáltalán haza tudtam jutni. A fal mentén tapogatózva kerültem meg az épületet. Véletlenül belerúgtam anyám locsolókannájába, és kis híján ismét sikerült elterülnöm. Két lépést tettem előre, majd a mogyoróbokor alatt kiadtam magamból mindent, amit az éjszaka folyamán elfogyasztottam. A sav marta a nyelőcsővem, keserű íz áradt szét számban.

Nem könnyebbültem meg, de legalább a hányinger kis időre elmúlt. A kerti csaphoz támolyogtam, megmostam az arcom. Összevissza imbolyogtam közben, a nadrágom is csurom víz lett. Gondoltam ledobom, de nem akartam egy szál bokszerben fagyoskodni. Egy percig a térdemre támaszkodva görnyedtem, majd minden erőm összeszedve, újra a ház felé fordultam. Bizonytalan léptekkel indultam el a terasz irányába. Bentről halvány fény derengett. Remek. Megint ébren várnak.

Kába voltam, fel se fogtam igazán, mi történik. Kezem a kilincsen pihent. Az üvegajtón keresztül, a gyér fényben, három nagydarab férfit pillantottam meg. Azt hittem, csak hallucinálok. Máskor is előfordult már hasonló, habár so-

sem ennyire durván. Ez a mostani túlságosan valóságosnak tűnt. Apám jelent meg nekem háttal, pizsamában, mögötte rögtön anyám toporgott hálóingben. Ugye, csak képezelem? Mit keresne három idegen a nappalinkban, az éjszaka közepén? Homlokomat a hideg üvegfelületnek támasztottam, és próbáltam elűzni az elmém által vetített képet.

Lövés dörrent, majd rögtön utána még egy. Összerándultam az éles hangra. Amikor kinyitottam a szemem, apám a földön feküdt, rajta anyámon. Az ikerhúgaim szaladtak le a lépcsőn, és újabb két lövés hasított az éjszaka csendjébe. A levegő elfogyott körülöttem, szívem ki akart törni a mellkasomból. Ellöktem magam az ajtótól, hátamat a falnak vetve ziháltam. Újra behunytam a szemem, hogy szabaduljak a rémképektől. Biztosra vettem, hogy csak a drogok miatt képezelem az egészet. Holnap számon kell kérnem Bradet, mi a szart adott nekem. Vissza sem nézve bukdácsoltam le a lépcsőn, hogy a kerti csapnál újra megmosakodjak. Józanodnom kellett, így nem mehettem be a házba.

A jéghideg víz ellenére is ugyanúgy a fülemben csengtek a lövések, és magam előtt láttam a családomat holtan. Éles fájdalom hasított a halántékomba. Két tenyerem közé fogtam a fejem, és térdre rogytam. Talán ordítottam is, már nem emlékszem, csak arra, hogy valaki pofozgat.

Egy egyenruhás rendőr volt az.

1. fejezet: Rég nem látott barát

Nathan

– Hé, Reinhart! Ezt rád! – emelte Owen felém a korsóját.

A testület tagjaival egy kiskocsmában iszogattunk. Szabad estéinken általában itt múlattuk az időt. Owen kiürítette a korsót, és figyelmét újra a biliárdnak szentelte.

– Mindenki téged ünnepel – jegyezte meg Hudson. A kollégám mellett ült a bárpultnál, és velem együtt vodkát kortyolgatott.

– Pedig nincs miért – feleltem, és közben a pultos srácot figyeltem, aki az előbb jutalmazott meg egy figyelemfelkeltő kacsintással.

– Kitüntetést kaptál, amiért majdnem kinyíráttad magad – kacagott fel Hudson.

Talán jobb is lett volna, ha ott maradok, de ezt nem mondtam ki hangosan.

– Pedig azt hittem, azért kaptam, mert megmentettem a seggeteket – feleltem egykedvűen.

Hudson korban akár az apám is lehetett volna. Feleség, két gyerek, és múlt héten majdnem ottmaradt, ahogy a többiek is, akik a kocsmában tartózkodtak. Egy sima drograzziára mentünk ki, csak hogy megleptek minket a szomszéd lakásból, és tűzharc alakult ki.

– Örökké az adósaid maradunk. – Hudson arca komoly volt. Láttam a hálát a szemében, pedig ha tudta

volna, hogy abban a pillanatban kurvára nem az ő megmentésük járt a fejemben, akkor tutira nem trécselne velem ilyen barátságosan.

– Beszélhetnénk másról? – tereltem a témát, mert kezdett tele lenni a hócipóm azzal, hogy úgy kezeltek, mint egy hőst, holott csak meg akartam dögleni.

Hudson kifordult a székén, és inkább a kollégákat figyelte, én meg a tévét, ahol a hírek mentek éppen, de a kocsmában szóló hangos countryzenétől semmit sem hallottam belőle.

– Úgy tűnik, van egy rajongód – lökött meg Hudson.

– Majd adok neki autogramot, mielőtt távozok – vetettem oda félvállról.

– Helyes srác. Meg sem nézed? – noszogatótt tovább.

– Ez a szóke is helyes – mosolyogtam a pultos fiúra, aki éppen akkor töltötte újra a poharamat. Új lehetett, vagy csak beugrott valaki helyett.

– Le sem veszi a szemét rólad, amióta idejöttünk – folytatta Hudson. – Soha nem láttam itt azelőtt. Talán ismered?

A szemem forgatva, komótosan fordultam meg, és abba az irányba néztem, amerre Hudson bökött a fejével. Az illető a legtávolabbi, sötét sarokban ült. Fel sem tűnt eddig, de csak azért nem, mert az összes figyelmemet az italomnak és a fiúnak szenteltem, akit szívesen hazavittem volna éjszakára. A gyomrom megugrott, amikor felismertem az alakot. Kezembe vettem az italomat, és leszálltam a bárszékről.

– Ismerem – motyogtam, és egyenesen az eldugott sarok felé indultam.

Emlékek sora villant fel előttem, amíg megtettem azt a néhány lépés távolságot. Közeledtemre az illető szája széles mosolyra húzódott, majd felállt, és meleg ölelésébe zárt.

– Cesar – mondtam ki a rég nem látott barátom nevét. Meglapogattam a hátát, és a szemébe néztem. – Hogy kerültél te ide?

– Gondoltam, eljövök gratulálni – mondta, miközben az arcom fürkészte.

Megvan már vagy nyolc hónapja, amikor utoljára láttam, akkor is csak véletlenül futottunk össze az őrsön, mert valami ügyük akadt a körzetünkben.

– Még mindig rosszul hazudsz. – Az asztal felé intettem, és leültünk egymással szemben.

– Ez nem igaz, csak túl jól ismeresz – nevetett fel Cesar. – Szarul nézel ki.

– Kösz. Ellenben te nem panaszkodhatsz. Hol hagyta a kényyszerzubbonyod? – incselkedtem, mert mióta az FBI-nál dolgozott, mindig csak fekete öltönyben láttam. Most viszont sötétkék pólót viselt, fekete farmerrel.

– Civilben vagyok itt. Te viszont megborotválkozhattál volna, mégis csak ma tűntettek ki – mosolygott, és kezébe vette a poharát, hogy koccintsunk.

– Víz? – Felé tartottam a sajátomat, és közben megsimogattam az igen nagyra nőtt borostámat.

– Még vezetek. – A poharát az enyémhez érintette, és míg ivott, addig is engem nézett.

Cesar rohadt jól nézett ki, mint mindig. Sötétbarna haját kócos tincsekben zselézte oldalra, mintha csak most

érkezett volna a reggeli futásból, pólója alatt jól kivehetően dagadtak az izmai. Fekete keretes, szögletes szemüvege intellektuális külsőt kölcsönzött neki. Senki sem mondta volna meg róla, hogy egy szűk évtizeddel ezelőtt ugyanolyan drogos, hülyegyerekként tengette a napjait, mint én. Cesar két évvel öregebb nálam, de a mostani ábrázatommal legalább tízzel tűnhettem idősebbnek.

– Szóval, mi járatban vagy itt? – Letettem az üres poharat, és jeleztem a szőke fiúnak, hogy hozzon még egyet.

– Egyenesen a közepébe, igaz? – somolygott a barátom
– De oké, nem kertelek. Miattad jöttem. Beszélni akarok veled.

Ez meglepett. Nem értettem, mi lehetett annyira fontos, amiért Washingtonból elutazott ide csak azért, hogy beszéljen velem. A múltunkat kivéve már semmi sem kötött össze minket. Mindketten a saját utunkat jártuk.

– Nos, itt vagytok, beszéljünk – tártam szét a károm.

Cesar megvárta, amíg a srác kicseréli a poharamat, csak azután válaszolt.

– Haragudni fogsz, amiért belerondítok az éjszakába? – célzott ezzel a pultos fiúra, mert hát milyen ügynök lenne, ha nem szúrta volna ki azonnal az érdeklődésemet a srác iránt. – Nem itt akarok veled beszélni, hanem a lakásodon.

– Ha azt mondod, meleg lettél, és szeretnéd, hogy megdugjalak, akkor nem fogok haragudni – kacagtam fel pimaszul.

Cesar a fejét csóválva vigyorgott.

– Nem, ott még nem tartok, de te leszel az első, akinek szólni fogok, ha úgy érzem, kiábrándultam a nőkből.

– Megtisztelsz. – Újra felemeltem a poharamat, és ezúttal egyszerre lehajtottam az egészet.

Máris feszült lettem, mert tudtam, hogy valami olyasmi miatt keresett meg engem, aminek kevésbé fogok örülni.

– Köszönj el a társaidtól! A kocsiban megvárlak. – Felemelkedett, és minden további nélkül távozott a helyiségből.

Egy percre még ücsörögtem, de semmi sem jutott eszembe, hogy Cesar miért lehet itt. Az önpusztító életmódot már ismerte, és rég feladta, hogy jó útra térítsen. *Akkor miért jött?* Hamarosan úgyis megtudom. Felálltam, és elköszöntem Hudsontól. Egyedül neki adtam magyarázatot a korai távozásomra, a többieknek pedig csak intettem. A pultos srác csalódott ábrázatával a szemem előtt léptem ki a fülledt New York-i éjszakába. Nem kellett sokáig keresnem, melyik lehet Cesar kocsija. Egyenesen a sötétített üvegű, fekete terepjáróhoz sétáltam, és beültem.

– Gondolom, a címet tudod – motyogtam.

Cesar rögtön indított.

– Nagyjából mindent tudok rólad. Azt is, hogy megint vakmerő voltál, és majdnem meghaltál. Minden este iszol, szarsz mindenre és mindenkire. Meg persze azt is tudom, hogy nincs senkid. Legutóbb az egyik tűzoltó srácot cserkészted be a közös akciótok után, azelőtt pedig egy benzinkutas fiút, és mindkettő ragaszkodott volna hozzád, de te elküldted őket a fenébe – összegezte Cesar röviden az életemet.

– Te figyeltetsz engem? – kérdeztem döbbenten, mert azt ugyan sejtettem, hogy nagyjából figyelemmel kíséri a sorsomat, de azért erre nem számítottam.

Cesar megvonta a vállát, és halkán felnevetett.

– Csak az utóbbi két hétben állítottam rád valakit. Azelőtt elég volt annyit tudnom rólad, hogy még élsz.

Ez semmi jót nem jelentett számomra. Okkal figyeltek meg, csak még nem tudtam, mi lehet az az ok. Kényelmetlenül fészkelődni kezdtem az ülésen.

– El is árulod, hogy mi készítetett erre?

– Igen. Hamarosan megtudod – rendezte le Cesar ennyivel a dolgot.

Meg sem szólalt addig, amíg a sorházi lakásomhoz nem értünk. Leparkolt az épület előtt, és egy bőr táskával a kezében követett a bejárathoz. A kulccsal szerencsétlenkedtem kicsit, mert az elfogyasztott ital és az idegesség miatt remegett a kezem, de végül sikerült bejutnunk.

– Érezd magad otthon! Egy sört? – A hűtőszekrényhez léptem.

Cesar a nappaliban állt meg, és szétnézett.

– Nem, kösz, és örülnék, ha te sem innál, de valószínűleg nem érdekel. – Felmarkolt egy halom ruhát, és ledobta a fotelról, hogy le tudjon ülni. – Talán, nem ártana kicsit rendet raknod – jegyezte meg.

– Nálam ez a rend. – A kezébe nyomtam egy félliteres vizes palackot, majd levágódtam a kanapéra, és feltettem a lábam az asztalra. Vártam, hogy bökje ki, mit akar tőlem.

Cesar nagyot sóhajtott. Letette a vizet az asztalra, és a szemembe nézett.

– Oké, csapjunk a közepébe! Azért jöttem, mert szükségünk van rád az egyik akcióban.

A kijelentésére félrenyeltem a sört, és köhögni kezdtem.

– Ugye, csak viccelsz?

– Nem, Nathan. Nagyon is komolyan beszélek – felelte, és pont olyan átható tekintettel nézett rám, mint amikor rávett arra, hogy zsaruk legyünk.

Hűsz évesek voltunk, mindenféle életcél nélkül. Drogoztunk, buliztunk, mint a legtöbb fiatal, és akkor történt valami, ami mindent megváltoztatott mindkettőnk életében: megölték a családomat.

Cesar agymenésének köszönhetően beiratkoztunk egy kétéves képzésre, és rendőrök lettünk, elsősorban azért, mert hajtott bennünket a bosszúvágy. Pontosabban csak engem, mert Cesar csupán kezdeni akart valamit az életével, és sokkal céltudatosabb lett, mint én. Keményen tanult, és rögtön jelentkezett az FBI-hoz, ahová be is hívták, majd miután minden követelménynek megfelelt, bevonult az akadémiára. Én New Yorkban maradtam, az egyik eldugott rendőrőrsön, ami tökéletesen kielégítette a vágyaimat. Rossz környék volt, sok balhéval, így sosem unatkoztam.

– Hallgatlak – mondtam, és nyeltem egy nagyot, mert tudtam, bármit fog ajánlani, elfogadom. Kurvára tettem a veszélyre és ezzel Cesar is tisztában volt, nem véletlenül keresett meg engem.

– Először is szeretném, ha tudnád, hogy nem azért rángatlak bele, mert vakmerő vagy, és leszarod, mi fog

történni veled – kezdte –, hanem azért, mert ez megoldást jelenthet a problémádra.

– Problémám lenne? Ez eddig fel sem tűnt – horkantottam fel, és belekortyoltam a sörbe.

Cesar szűrős szemmel nézett rám.

– A bosszú lehetőségét kínálom neked, Nathan.

Megborzongtam a hangszülytől, ahogyan kiejtette ezeket a szavakat. Tőlem senki sem vágyott jobban arra, hogy ezt hallhassa. Mivel csendben maradtam, folytatta:

– Tudom, hogy soha nem fogod kitörölni a fejedből azt az estét, amikor a szemed láttára végezték a családdal, és emiatt élsz így – mutatott körbe. – Hajszolod a veszélyt, megszállottként üldözöd a drogbandákat, az sem érdekel, ha megsérülsz közben, vagy még rosszabb.

A gyomrom liftezni kezdett, ahogy felidéztem azt a hét évvel ezelőtti estét. Valóban nem tudtam kitörölni. Hiába voltam beállva, mindenre kristálytisztán emlékeztem. A lövések hangjára, a szívem ritmusára és a hányás ízére számban, amitől még most is képes voltam rosszul lenni.

– Hallasz, Nathan? – Cesar rázta a vállam, majd miután felocsúdva ránéztem, visszaült a helyére. – Folytathatom?

– Igen, persze. – Felálltam, hogy erősebb italt hozzak magamnak. Az összegyűrt sörös dobozt csak ledobtam a földre. Észre sem vettem, mikor lapítottam ki.

Vodkát vettem ki a hűtőből. Nem sok lötyögött az üveg alján, ezért a pohárral nem is vacakoltam. Visszaültem a helyemre, és meghúztam az üveget. Cesar rosszallóan nézett rám, de nem szólalt meg.

– Szóval – kezdett bele megint –, azt eddig is tudtad, hogy valami drogügylet miatt mészárolták le a családot.

Bólintottam. A rendőrségnek azt sikerült kiderítenie, hogy az elkövetők a 69-es szám alatt lakókkal akartak leszámolni, mi pedig a 66-ban laktunk, csak hogy az utolsó hatos valamikor lefordult, így 69-nek látszott. Ezt is úgy rakták össze a zsaruk, hogy egy hét múlva abban a házban is kinyírtak egy házaspárt, és mint kiderült, droggal kereskedtek.

– Igen, és azóta sem derült ki, kitől kapták a megbízást, és egyáltalán, kik tették – feleltem monoton hangon.

– De én már tudom, mert kiderítettem – jelentette ki Cesar, mire felkaptam a fejem. – Henry Marshall volt a megbízó. Most nem részletezném, hogyan jutottam el hozzá, de a lényeg, hogy sok minden van a pasas rovásán, és nemcsak a családod kivégzése, hanem számos egyéb ügy is.

Henry Marshall. Semmit sem mondott számomra a név. Soha életemben nem hallottam róla, de máris tiszta szívemből gyűlöltem.

– Ki az az ember? – kérdeztem hidegen, és újra meghúztam az üveget.

– A kérdés úgy helyes, hogy ki volt az az ember, ugyanis meghalt. A fia vette át az üzletet, és éppen ezért kell a segítséged.

Meglepetésemre Cesar kivette a kezemből az üveget, és kiitta a maradékot. Ez a mozdulat mindent elárult a számomra. Az ügy sokkal komolyabb lesz, mint gondoltam. Nekem pedig épp erre volt szükségem.

2. fejezet: Lehetőség

Nathan

– Ez érdekesen hangzik. Tudni szeretném a részleteket! – néztem várakozóan Cesar barátomra.

– Azon vagyok – biccentett, majd ölébe vette a börtáskát.

Egy szürke mappát vett ki belőle, aztán a kezembe adta. Kinyitottam, és felemeltem az első fotót. Egy huszonöt év körüli, helyes srácot láttam rajta, hullámos, szőke hajjal. A kép nem volt túl éles, biztosan távolról fotózták, de így is jól kivehettem rajta a srác szép vonásait.

– Ruben Marshall – mondta Cesar. – Henry fia. Ő vette át az apja üzletét, és mi el akarjuk kapni. Ebben kérjük a segítségedet.

Egy újabb képet vettem a kezembe, ahol Ruben egy fekete terepjáróba szállt be. Napszemüveget, világoskék inget és fehér farmert viselt. Körülötte testőrök álltak.

– Miért pont én? – néztem fel a képről. – Nem hiszem, hogy csak úgy lehetőséget akarsz adni a bosszúra. Ahhoz túl önfejű vagyok, és te nem kockáztatnál.

Cesar szája sokatmondó mosolyra húzódott.

– Ez így van. Nem kis erőfeszítésembe került rábeszélni a feletteseimet, hogy vonjunk be téged az akcióba. Mindenki megbízhatatlannak tart, ahogy én is – felelte őszintén.

– Akkor miért?

A barátom tekintete gyanúsan villant.

– Azért, mert Ruben Marshall meleg, és a magas, kékszemű pasik az esetei. Nem sok ilyen ügynökünk van – vigyorgott.

– Menj a faszba! – Visszadobtam neki az aktát. – Ugye, nem azt akarod mondani, hogy épüljek be és dugjak vele?

– De. Pontosán erre akartam kilyukadni. – Cesar hátradólt, és a karját összefonva maga előtt, engem vizslatott.

– Bocs, de én nem Quanticóban végeztem, nem vagyok alkalmas a feladatra – feleltem gúnyosan.

– És én még azt hittem, a dugás ellen lesz kifogásod – nevetett, majd újra elkomolyodott. – Alkalmas vagy, Nath, és ezt te is tudod. Képes vagy beépülni, és ha megborotválkozol, seperc alatt elrabolod Marshall szívét, mert akármilyen szarul is festesz most, az álarcod mögött még mindig szívödöglesztően nézel ki.

– Sosem hittem, hogy tetszem neked – fintorogtam.

– Azt nem mondtam, viszont van szemem. De persze, ez nem lesz olyan egyszerű, mint amilyennek elsőre hangzik. Marshall teljesen elzárkózva él, és nem könnyű a közelébe férkőzni. Hosszú idő lesz, és először valaki mást kell megkörményékezned – mondta, miközben elővett egy fekete mappát, és azt is átnyújtotta.

Kinyitottam. Ezúttal egy nagyjából velem egyidős, sötét hajú, kreolbőrű srác volt a képen.

– Salvo De Rosa. Ruben Marshall legjobb barátja és jobbkeze. Talán a szeretője is, ezt nem tudjuk pontosan – darálta Cesar az információkat. – Marshall leköltözött a texasi San Antonio melletti birtokukra, feltehetően azért, hogy a mexikói kartell közelében legyen. Kőfalak mögé

zárkózva él a hatalmas birtokon, és alig mozdul ki onnan. Ha nagyritkán elmegy étterembe, vagy máshová, a helyet mindig kiürítetteti, és az emberei védik, így senki sem férközhet a közelébe. De Rosa viszont mozog, és szintén a fiúkhöz vonzódik, ezért először őt kell becserkészned.

Miközben Cesar beszélt, a képeket nézegettem. Salvo legalább annyira jól nézett ki, mint Ruben, de sokkal keményebbnek tűnt. Kreol bőrén alig akadt olyan felület, amelyet ne díszített volna tetoválás, ami kibaszott dögössé tette, a szép arcvonásáról és a hosszú szempilláiról nem is beszélve. Róla sokkal élesebb képek készültek, mint Rubenről. Simán el tudtam képzelni, hogy ők ketten viszonyt folytatnak egymással, mert mindkettő minimum címlapra való. Na persze, nem a bűnügyi magazinban.

– Honnan tudjátok, hogy Ruben is meleg? – tűnődtem.

– Onnan, hogy egyetlen egy nő sem él a birtokon, a személyzetén kívül senki más nőnemű nem tette be oda a lábát. Ellenben odaköltöztetett négy fiút, akik nem tagjai a bandának. – Cesar előhúzott pár fotót Ruben mappájából. – Nézd meg őket! Mindegyik a te típusod.

Átvettem a képeket, és szemügyre vettem őket.

– Meg kell hagyni, van ízlése, de egyik sem hasonlít rám – forgattam a kezemben a fotókat. – Mindegyik szóke és nőies. Vagy ilyennek látsz?

Cesar kacagni kezdett.

– Nem, de jóképű vagy, ahogy ők is. A barna haj és kék szem kombináció különleges, ezt te is tudod. Mindig is döglöttek utánad a pasik és a nők szintén. Megeszem a kalapomat, ha Marshall nem akar majd az ágyába cipelni,

amikor meglát. Viszont ügyesnek kell lenned, mert túlságosan óvatos.

– Nincs is kalapod – grimaszoltam, de azért hízelgőnek találtam a szavait.

– Nos, annyi lenne a dolgod, hogy Salvo De Rosa közelébe férkőzz, rajta keresztül pedig bejuss Marshall ágyába. És ha már ott vagy, téged ismerve, mindent ki-szedsz belőle, így a megszerzett információkat szépen eljuttatod nekünk. Fel akarjuk számolni a hálózatát, és nem utolsó sorban, ezzel te is bosszút állhatsz a családo-dért – nézett Cesar mélyen a szemembe. – Remélem, utána megszabadulsz attól a tehertől, ami miatt képtelen vagy a normális életre. Nagyon megérdemelnéd már.

Megvett kilóra, és ezt tudta nagyon jól. A bosszú lehetősége nélkül is elfogadtam volna az ajánlatát, mert attól a bizonyos naptól kezdve gyűlöltem mindent, ami droggal kapcsolatos, saját magamat is beleértve, hiszen használtam. Azóta is gyakran megfordult a fejemben, hogy ha akkor este nem tépünk be, talán megakadályozhattam volna a mészárlást. Cesar pedig végigszenvette velem ezt az egészet, és ő volt, aki talpra állított, így tartoztam neki ennyivel.

– Megcsinálom – közöltem egyszerűen.

– Tudom – bólintott, majd eltette az aktákat, és felállt. – Itt alhatok, vagy vegyek ki szobát valamelyik hotelben? Reggel velem kell jönnöd Washingtonba.

– Van egy vendégszobám, de velem is aludhatsz – kac-sintottam rá.

– Kihagyom – nevetett fel zavartan. – Megyek, behozom a cuccaimat a kocsiból. – Elindult az ajtó felé. – Ja,

és már mindent elintéztem a munkahelyeden, amiatt nem kell aggódnod – tette hozzá, és kiment.

Ez sem lepett meg túlságosan. Cesar biztosra vette, hogy elvállalom az akciót, inkább csak azon csodálkoztam, amiért rám merik bízni. Én csak egy mezei zsarú voltam, egy vagon fegyelmi eljárással a hátam mögött, nem pedig képzett FBI ügynök. El tudtam képzelni, Cesar meddig győzködhetette a feletteseit az alkalmasságomról. Hálás lehettem neki, amiért megadja a lehetőséget, hogy bosszút állhassak a családomért, habár azt az eredményt biztosan nem fogja elérni velem, amire számít. Én már soha nem leszek normális ember. Még akkor sem, ha a gyilkosokat rács mögé juttatom.

– Úgy tudtam, aktakukac lett belőled. – Kinyitottam Cesar előtt a vendégszoba ajtaját. – Hogyhogy megkaptad ezt az ügyet?

– Most is az vagyok, csak éppen átkerültem a kábsszeresekhez. Amúgy meg, ha nem tudnád, az FBI tevékenységének nagy részét az irodai munka teszi ki. – Ledobta a táskáját az ágyra, és leült rá. – Itt egészen nagy a rend.

– Csak azért, mert ezt a szobát nem használom. Szóval, hogy kerültél az ügy közelébe? – faggattam tovább az íróasztalnak támaszkodva.

– Egy véletlen folyamán. Mint mondtam, egy kis magánnyomozást folytattam az ügyedben. Az FBI adatbázisából sokkal könnyebben ment az elkövetők nyomára bukkanni. Nem is értem, miért nem kérte a rendőrség a segítségüket – húzta el a száját. – A lényeg, hogy éppen

Marshall aktája volt megnyitva a gépemen, mikor a főnököm belépett az irodába. Lebuktam, ezért ki kellett találnom valamit, így azt mondtam, hogy csak egy kis kutatómunkát végzek a legnagyobb drogkereskedőkről. Erre kikérdezett, hogy mit tudok Marshallról, én pedig felmondtam a leckét, hiszen addigra gyakorlatilag már szinte mindent tudtam róla.

– Akkor lehet, neked kellene beépülnöd – viccelődtem.

– Ha elfelejtetted volna, nem vagyok meleg, se kékszemű – húzta le Cesar a száját. – Tehát a főnököt megleptem a tudásommal, így felajánlotta a részvételt a megfigyelésben. Ez nagyjából egy hónappal ezelőtt volt. Amikor pedig az akciót kezdték tervezni, rögtön te jutottál eszembe. Ezért figyeltettek meg.

– Tudnak róla, hogy Marshall intézte el a családomat? Cesar a fejét rázta.

– Nem. Rajtad kívül senkinek sem mondtam még el, hogy mire jutottam a nyomozásban. Ha elmondtam volna, valószínűleg nem engednének oda.

– Ezt meg tudom érteni. Kár, hogy nem él már az öreg. Rajta szívesebben bosszút álltam volna, de a fia is megteszi. Ismered a mondást: fogat fogért. – A hangom túlságosan elszántan csengett, ami még engem is meglepett, hiszen hét év telt el azóta, de a fájdalom semmit sem csökkent.

– Jól van. Akkor javaslom, aludjunk, mert reggel hatkor indulunk – tessékelt ki Cesar finoman a szobából.

– Miért nem csodálkozok azon, hogy te már mindent leszerveztél? – motyogtam, és elvonultam a fürdőbe.

Azt hittem, nehezen tudok majd elaludni, de egy szempillantás alatt kidőlttem. Valószínűleg kilencig fel sem ébredtem volna, ha nem vinnyog a telefonom folyamatosan. Félálomban nyomtam ki, ám amikor eszembe jutott az előző este, mindjárt éber lettem. Tiszta fejjel egészen másképpen hatott rám a dolog. Izgatott lettem, és alig vártam, hogy belevághassak. Életem legkomolyabb feladata előtt álltam, és amúgy is adrenalinfüggő vagyok, úgyhogy meglehetősen felpattanva pattantam ki az ágyból.

– Ne mondd, hogy abban a sporttáskában egy vasalt öltönyt rejtegetted! – néztem végig a barátomon, aki úgy festett, mintha most lépett volna ki a Men in Black filmből, csak a napszemüveg hiányzott róla. Nagy nyugisan a kávéját kortyolgatta a konyhában.

– Hozták. Már lent vár a sofőr – közölte Cesar tömören, és felém nyújtott egy másik bögrét.

– Kocsival jöttél. Minek sofőr? – értetlenkedtem.

– Kivisznek a reptérre. Öltözz, mert mindjárt hat óra – sűrgetett –, és ha lehet, borotválkozz meg!

– Egy cigit elszívhatok, főnök? – forgattam a szemem, és a választ meg sem várva, kimentem az erkélyre.

Amíg a kávémat iszogattam, és letűdöztem a nyugtató füstöt, láttam, hogy Cesar telefonál. Most tényleg igazi ügynöknek nézett ki, nem pedig annak a vásott kölyöknek, aki velem együtt nőtt fel, és benne volt mindenféle szarságban. Együtt ittunk, csavarogtunk, füveztünk, egyszer még egy trafikba is betörtünk egy vacak öngyújtóért. Rengeteget buliztunk, és míg ő a csajokat hajkurászta, addig én egy-egy fiúval mulattam az időt. Össze voltunk

nőve, és mindent megbeszéltünk egymással. Azon a szörnyű estén is Cesarral lógtam, és csak azért nem aludt nálam, mert felszedett valami csajt. Máskülönben ki tudja, mi lett volna a vége.

– Öt perc és mehetünk – mutattam neki, majd eltűntem a fürdőben.

Gyors borotválkozás, fogmosás és öltözés után máris indulásra készen álltam.

– Nahát, inget vettél fel! Nagyszerű. De azért a vasalóval sem ártana közelebbről megismerkedned – nyugtázta Cesar a külsőmet.

Válasz nélkül hagytam, mert tényleg csak a kedvéért nyaltam ki magam. Lent Will Smith kiköpött mása ácsorgott a kocsinál, és vártam, mikor húzza elő a zsebéből a neutralizálót, hogy elfelejtsek mindent, amit előző este hallottam.

A korai időpont miatt egészen gyorsan kiértünk a repülőtérre, ahol minő meglepetés, egy helikopter várt minket. Ezek tényleg biztosra vették, hogy igent fogok mondani.

Pillanatok alatt lecsekkoltak, és alig egy óra múlva már Washingtonban landoltunk egy épület tetején, és végre kiszállhattunk, mert a gyomrom émelygett. Sosem viseltem jól a repülést.

– A feletteseim meglehetősen karótnyeltek. Ha lehet, ne kötekedj, és főleg ne akadékoskodj, nem szeretném, ha meggondolnák magukat! – oktatott Cesar a liftben, míg lefelé tartottunk.

– Eszemben sincs semmi ilyesmi – feleltem.

Cesar a vállamra tette a kezét.

– Csak ne ismernélek már annyira!

Az ajtó kinyílt, és egy szürke folyosóra léptünk, ami teljesen kihaltnak tűnt. Cesar bekopogott az első ajtón, majd rögtön be is nyitott. A helyiségben egy hosszú asztal mögött három férfi ült, előttük különböző akták heverték. Mindhárman az ötvenes korosztályba tartoztak. Kettő közülük szemüveget viselt.

– Goodwin ügynök. – A középben ülő alak kezét rázott Cesarral, majd rám nézett. – Hát elhozta nekünk.

Cesar felém intett.

– Uraim, szeretném bemutatni Nathan Reinhartot.

Kezet fogtam mindhárom ügynökkel. Egyik nevét sem tudtam megjegyezni, de majd úgyis lesz rá időm. Vagyis, ekkor még azt hittem. Hellyel kínáltak az asztal innenső oldalán lévő székek egyikén.

– Nos, Mr. Reinhart. Goodwin ügynök bizonyára tájékoztatta már, miért van itt – vette magához a szót ismét a középben ülő férfi, aki nem viselt szemüveget.

– Igen. Be kell épülnöm Marshall bandájába, hogy információkat szerezzek maguknak – bölintottam.

– Így van. Ez egy meglehetősen nehéz feladat, de Goodwin ügynök kezeskedett magáért, és azt állítja, képes lesz a feladatot hibátlanul teljesíteni.

Fél szemmel Cesarra sandítottam. Jólesett, hogy ekkora bizalmat szavazott nekem.

– Igyekezni fogok, uram – feleltem magamhoz képest igencsak visszafogottan.

– Remélem is – nézett rám szigorú tekintettel a férfi, majd a tőle jobbra ülőhöz fordult. – Richard, ismertesse a menetet Mr. Reinharttal!

A szemüveges, lapátfülű férfi bólintott. Kezét összekulcsolta maga előtt, és a szemembe nézett.

– Először is, tudnia kell, hogy ha lebukik, csak magára számíthat. Mi nem tudjuk kimenteni onnan – közölte ridegen. – Nem küldenénk egy kezdőt, de nincs sok homoszexuális ügynökünk.

Az utolsó mondatot olyan utálattal mondta ki, hogy legszívesebben már most megfejeltem volna.

– Oké. Ha elbaszom, megdöglök – vigyorogtam rá, mire Cesar megköszöri a torkát.

– Így is mondhatjuk – biccentett a fülesbagoly. – Ennek ellenére is vállalja?

– Van még több hülye kérdése? – Széttártam a karom, és a döbrent arcát látva, elégedetten hátradőltem.

Homofób seggfej!

3. fejezet: Felkészülés

Nathan

Azon kívül, hogy simán hagynak odaveszni, és Cesar lesz az összekötőm, nagyjából semmit sem sikerült megtudnom. Átvonultunk egy másik irodába, ami sokkal barátságosabbnak tűnt az előzőnél. Nagy, kényelmes bőrkánpék és foteleket terpeszkedtek benne, valamint legalább öt hatalmas monitor állt az asztalokon, a hozzátartozó számítógépekkel együtt. Szerencsére a három ürge nem tartott velünk, úgyhogy ismét kettesben maradtam Cesarral.

– Itt dolgozom – tájékoztattott a barátom, aztán a monitorokra bökött –, és amint látod, másokkal is osztozom az irodán.

Elsétáltam a kikapcsolt monitorok előtt.

– Mire használjátok? Megfigyelésre?

– Nagyjából mindenre, de most nem is ez a lényeg. Gyere, üljünk le! – Cesar a kanapéhoz invitált, és elővett néhány mappát. – Ezek az aktáid. Minden lényeges információt megtalálsz bennük Marshall-ról, és az őt körülvevő emberekről. Ami nincs benne, azt nem kell tudnod – darálta. – Egyetlen napod van rá, hogy mindent elolvass és megjegyezz, mert holnap indulunk San Antoniába, és a többi fejtágítást majd az úton kapod meg.

– Ilyen hamar? – ráncoltam a homlokom, mert arra számítottam, ennél alaposabb kiképzést fogok kapni.

– Nem vesztegethetjük az időt, már így is hónapok óta egyhelyben toporgunk, és fentről elég nagy a nyomás – sóhajtotta. – Kellene egy név, hogy intézni tudjam az új személyazonosságodat.

– Milyen nagylelkűek vagytok, amiért meghagytátok nekem a választást. A keresztnevemet szeretném megtartani, a másik nem érdekel.

– Nem probléma. Akkor most magadra hagylak. Küldetek be némi harapnivalót és kávé. A mosdó a folyosó közepén, a dohányzóhelyiséget pedig a végében találod. Sietek vissza. – Felállt. – Addig magold be az anyagot!

– Igenis, Goodwin ügynök – gúnyolódtam, mire Cesar csak grimaszolt egyet.

Amint kiment, hanyatt dobtam magam a kanapén, és kezembe vettem az első aktát, ami Salvóról szólt. Ő lesz az első számú célpontom. Újra átnéztem az összes fotót. A fiú majdnem mindegyiken kétes alakok társaságában mutatkozott. Két képen egy szórakozóhelyen smárolt valami sráccal, de nem ugyanazzal. Úgy tűnt, Salvo nagykanállal falja az életet. Ezután a gépelt oldalakat kezdtem el olvasni. A múltjáról semmit sem írtak. Se azt, hol született, hová járt iskolába, kik a szülei, semmit. A neve és a külseje alapján olasz lehetett. Mindössze annyi derült ki róla, hogy Ruben Marshall barátja és büntársa. Ő szervezi a fontos találkozókat, szállítja a pénzt, kapcsolatot tart a terítőkkel, és ellenőrzi mindenki munkáját. A következő oldalon helyek nevei sorakoztak, ahol gyakran meg szokott fordulni. Éttermek, elosztóhelyek, raktárak, szórakozóhelyek címei. Valószínűnek tartottam, hogy ezek valamelyikében kell majd összefutnom vele.

Kezembe vettem Ruben aktáját. Róla sem találtam semmi személyeset, és még annyit sem írtak róla, mint Salvóról. Tényleg meglehetősen zárkózott lehet, ha ilyen kevés dolgot sikerült kideríteniük róla. A fotóit kezdtem el nézegetni. Kétségtelen, hogy a srác rohadt jól néz ki, és egyáltalán nem fog nehezemre esni ágyba bújni vele, kivéve, ha egy erőszakos, bunkó állat, mert azokat sosem bírtam. A kinézete alapján nehezen feltételeztem ilyesmit róla, de sosem lehetett tudni. Ruben kurvára bejött nekem, és reméltem, hogy majd én is neki, mert ezen áll, vagy bukik az akció. Na, meg Salvón, de ő velem egy súlycsoportú ragadozónak tűnt, és tőle valamiért kevésbé tartottam.

Egy másik mappát nyitottam ki, melyen a Danny Hale név szerepelt. Kíváncsian vettem kezembe az egyetlen fotót, amit hozzá csatoltak. Egy vörösesszőke, szeplős arcú fiú mosolygott rajta, még hozzá Salvóra. Érdeklődve olvastam el a hozzá tartozó leírást. Danny Hale az özvegy Vanessa Fisher egyetlen fia. Külön megjegyzésként szerepelt, hogy Vanessa Fisher elvált, és Henry Marshall élettársa volt tíz éven keresztül. Tehát ez a Danny nem más, mint Ruben mostohatestvére, igaz, semmilyen vérszerinti kapcsolat nem kötötte össze őket. Nagyjából egyidősnek tűntek, de nem értettem, miért nem szerepelnek pontos adatok az aktákban. A megfigyelők szerint, Ruben és Danny közel állnak egymáshoz, de Danny jelenleg Miami-ban él az anyjával. Összesen ennyi érdelemleges információt találtam.

Valaki kopogtatott.

– Igen! – szoltam ki, és felültem.

Egy harminc körüli nő nyitott be. Maga előtt tolt egy mindenféle jóval telerakott kiskocsit.

– Elnézést, Mr. Reinhart. Meghoztam a reggelijét és a kávéját. A nevem Olga, és ha bármiben a segítségére lehetek, a hármaskörű irodában megtalál – mondta szélesen mosolyogva.

Olga szép nő volt. Fekete, derékig érő egyenes hajjal, és rendkívül formás alakkal, amit még az unalmas, szürke kosztümje sem tudott elrejteni. Felálltam, és kezet nyújtottam felé.

– Csak Nathan, és köszönöm. Maga is ügynök? – érdeklődtem.

A nő elpirult.

– Ó, nem, én csak egy asszisztens vagyok. Többek között Goodwin ügynökkel is dolgozom.

– Értem – viszonztam a mosolyát. – Nos, köszönöm. Úgy látom, éhen halni semmiképpen sem fogok – néztem végig a kínálaton.

– Akkor nem is zavarom tovább. Jó munkát, Mr. Rein... azaz Nathan – javította ki saját magát, és távozott.

Kezembe vettem egy tányért, és megpakoltam szendvicsekkel, majd újra olvasni kezdtem. Ezúttal Vanessa Fisher aktáját tanulmányoztam. A nő nem látszott még ötvennek sem. Vörös, vállig érő, egyenes hajával és zöld szemével, egészen démoninak tűnt. Csinosnak mondtam volna, de talán ez a plasztikának volt köszönhető, mert az ajkait egyértelműen feltöltötték, így valószínűleg más beavatkozást is végeztek rajta. Ahogy Danny aktájában is láttam, a nő tíz évig volt Henry Marshall élettársa. Henry

négy hónappal ezelőtt halt meg, és a nő kizárólag a Miami-ban lévő villát örökölte, de szabadon lakhatott bármelyik ingatlanban a sok közül, amelyeket szintén felsoroltak. Állítólag hobbiból antik dolgokkal kereskedett, ami azóta talán a főállása lehetett, mert valamiből csak meg kellett élnie.

Ezen elgondolkoztam egy kicsit. *Vajon miért nem örökölt többet?* Kíváncsi lettem, ezért áttértem Henry aktájára, és gyorsan ki is kerestem azt a részt. Az öreg mindent Rubenre hagyott, de egy jelentős összeget Danny is örökölt, és Vanessa valóban csak a villát kapta meg. Tutira valami gubanc lehetett kettejük között.

Tovább olvastam. Henry infarktuszban halt meg, így feltételeztem, hogy mindenkit váratlanul érhetett a dolog. *Vajon Ruben mennyire vett részt az alvilági ügyletekben?* Hirtelen a nyakába szakadhatott minden, és biztosan nem lehetett egyszerű dolga. Amikor a családomat kivégezték, Ruben csak tizennyolc körül volt, így akkor bizonyára iskolába járt még. Feleslegesen pazarolta az idejét tanulásra, hiszen belőle is drogkereskedő lett.

Keserűen dobtam félre az aktákat, és a kávéval a kezemben kimentem a folyosó végébe rágyújtani. Az előttem álló feladaton gondolkoztam. Tudtam, hogy nem lesz egyszerű beépülnöm közéjük, és ez akár hetekbe, vagy hónapokba is telhet. Abban bíztam, hogy Ruben még nem lehet túlságosan gyakorlott, és esetleg kevésbé bizalmatlan. Igaz, a rejtőzködő életmódja épp az elméletem ellenkezőjét bizonyította, de ha sikerül Salvót az ujjaim köré csavarni, akkor Ruben is meglesz. Mindketten melegek, és ez meg kell, könnyítse a dolgomat, még annak ellenére is, hogy

bizonyára San Antonio is tele volt helyesebbnél helyesebb srácokkal.

Caser jött ki hozzám.

– Tudtam, hogy itt talállak. Délutánra meglesznek az új papírjaid. Hogy haladsz?

– A nagyját már átolvastam. Gyűjtasz? – Felé nyújtottam a dobozt.

Cesar fél pillanatig szemezett a dobozzal.

– Már jó ideje nem dohányzom, de elfogadom. – Kivett egy szálat, így én is újra rágyújtottam.

– Miért nincsenek személyes adatok az aktákban? – kérdeztem még mindig a munkán töprengve.

– Azért, mert így ténylegesen olyannak fogsz tűnni, mint aki most ismerkedik velük. Legalább lesz miről beszélgetnetek, ha bekerülsz közéjük – felelte Cesar mosolyogva.

– Aha. Szóval, attól tartotok, hogy elbasznám, ha minden információt tudnék róluk. Csalódott vagyok, amiért ennyire pancsernek néztek, de nem is vártam többet a homofób főnökeidtól.

Cesar megint nevetett, és megigazította a szemüvegét az orrán.

– Csak Wild az, a másik kettő nem, és a beszólásod miatt nem loptad be magad a szívébe.

– Leszaram, kedvelnek-e. Szükségük van rám, ez egyértelműen kiderült a beszélgetésünk alatt – vontam meg a vállam. – Egy könnyen feláldozható senki, aki a kutyának sem fog hiányozni, ha elbukja a küldetést. Ha pedig sikerrel járok, akkor feszíthetnek az emelvényen. Talán még elő is léptetik őket.

Cesar nem szállt vitába velem. Tudtam, hogy ő bízik bennem, és nekem csak ez számított.

– Menjünk vissza. Biztosan sok kérdésed van még – javasolta.

Elnyomtam a csikket, és követtem. Cesar is vett magának szendvicset, én pedig újra az aktákat kezdtem el tanulmányozni.

– Henryről miért nincs fotó? – tűnődtem, mert csak róla nem találtam képet.

– Én vettem ki – vallotta be Cesar. – Nem hiszem, hogy jót tenne neked, ha ismernéd az arcát.

– Nem akarod, hogy teljesen begolyózzak. Világos – hagytam ennyiben a dolgot.

– Nem ezt mondtam – nevetett Cesar a fejét csóválva. – Csak elégedj meg azzal, hogy ismered a nevét! Nem kell, hogy magad előtt is lásd.

– Oké, oké – emeltem fel a kezem. – Nem muszáj magyarázkodnod. Teszek rá, hogyan nézett ki az a szarházi.

– A fiúk bejönnek neked? – váltott témát.

– Hm, van olyan, akinek nem? Salvo szexi rosszfiú, Ruben pedig gyönyörű. Még ez a Danny gyerek is helyes. Tényleg, ő is meleg? – néztem fel a barátomra.

– Nem. Barátnője van, akit elvileg hamarosan el is vesz. Az anyja eléggé terrorizálja a srácot, de sokkal több információm nincs róla, mert mióta Henry meghalt, nem figyeljük őket – magyarázta Cesar.

– Egyáltalán nem?

– Elég csak a legfontosabb dolgokat tudnunk róluk.

– Szóval, igen, csak nem folyamatosan – összegeztem a dolgot. – Olgát kúrogatod? – tettem fel a következő kérdésem, amitől Cesar félrenyelte a kaját, és mindaddig nem tudott megszólalni, amíg nem ivott rá.

– Basszus! Igen, néha, de örülnék, ha nem akarnál kinyírni. Nem én vagyok a célszemély – krárogott.

– Célszemély? Rubent sem kell kinyírnom, csak a kezetekre játszom, ami kevésbé jó móka, de megteszi – feleltem. – Olga jó csaj. Egyből gondoltam, hogy nem hagynád ki.

– Sok jó csaj dolgozik az FBI-nál – somolygott Cesar.

– Az sok jó dugást jelent – bólogattam vigyorogva.

– Pontosan, de most inkább dolgozzunk.

– Régebben nem voltál ennyire szégyenlős – kötekedtem.

– Most sem vagyok az, de kevés az időnk. Tanulmányoztad már a térképeket? – tért vissza rögtön a munkához.

– Még nem. San Antonio kibaszott nagy város, és sohasem jártam még ott. Sőt, Texasban sem. – Szétterítettem a térképet a dohányzóasztalon.

– Bejelöltünk rajta minden fontos helyet. A Marshall birtokot is – mutogatta Cesar. – A városban fogsz élni. Kapsz egy tűrhető lakást, de semmi luxusra ne számíts, mert egy frissen odatelepült munkanélküli leszel.

– Aki éppen Marshall hálózatában keres munkát – bólogattam. – Miből gondolod, hogy felvesznek majd?

– Nem gondolom, de tegyél róla, hogy úgy legyen. Van egy másik akta, hogy hol és kinél kell majd jelentkezned. A város tele van spanyol ajkú emberekkel, és Marshall kevésbé bízik bennük, ezért szívesebben alkalmaz tősgyökeres amerikaiakat, vagy esetleg európaiakat. Jelen esetben a te zsidó származásod is előnyt jelent majd. Ráadásul beszélsz franciául, de a spanyollal is elboldogulsz. Nem lesz gond – nyugtatott, holott egyáltalán nem voltam ideges.

– Mi lett a nevem?

– Nathan Heller.

– Ó, igazi héber. Könnyen megjegyezhető. És mit kell még tudni rólam?

– Holnap megkapod a saját aktádat, és egész úton tanulmányozhatod. Meg kell tanulnod a saját életed. Fura nem? – mélázott Cesar. – Egy kicsit irigyellek is ezért. Soha nem vettem még részt hasonló küldetésben.

– Még nem tudom, mi vár rám, de szerintem, ne is vágyj ilyesmire. Az íróasztal mögött biztonságos, ahogy a szex is. Feltéve, ha óvszert használsz – poénkodtam.

– Te már csak tudod – forgatta a szemét a barátom. – Fogadni mernék, hogy neked ez is csak egy kis kiruccanás lesz, és kurvára élvezni fogod.

– Hé! Két jó pasit kell elcsábítanom. Már, hogy a fenébe ne élvezném? – nevettem.

– Igen, ez vagy te, Nath. Na megyek, megnézem, hogy állnak az irataid, és foglalok neked egy szobát. Vagy aludhatsz nálam is, ha szeretnéd.

Cesar felállt, és gondosan visszarendezte az öltözékét, hogy újra makulátlan legyen. *Mióta ilyen piperkőc?*

– Inkább egyedül tölteném az estét, ha nem baj. Úgyis csak olvasgatnék egész éjszaka, nem lennék jó társaság.

– Ahogy gondolod. Hamarosan visszajövök.

Cesar ismét távozott, én meg, mint egy szorgalmas kisdíák, csak úgy szívtam magamba az információkat. Késő délutánra már betéve tudtam mindenkiről mindent. Cesar elhozta az irataimat, az eredetieket pedig le kellett adnom nála. Még új bankkártyát is kaptam, rajta némi pénzzel, ami a boldoguláshoz kell. A barátom megnyugtató, hogy mindig feltöltik, ha esetleg túlköltekeznék, de meg kell őriznem a leégett munkakereső látszatát.

Ezután elvitt a szállodába, ahol együtt megvacsoráztunk, utána pedig éjfélig a városról és a környékéről olvasgattam mindenfélét. Gyorsan rá kellett jönnöm, hogy Texas nem lesz a kedvenc helyem. Sem a kemény télre, sem a forró nyárra nem vágytam, de az árvizekre sem, a tornádókra pedig végképp nem. Sebaj, néhány hónapot bármelyik porfészekben kibírok, mert a szeretteimért teszem. A szüleim és a húgaim emléke bármilyen áldozatot megért.

4. fejezet: Új élet

Nathan

Ahogy ígérte, Cesar pontban kilenckor megjelent. Már lent vártam, és indulás előtt még megittunk együtt egy kávé.

– Sikerült pihenned? – kérdezte.

Most ismét civil ruhát viselt, amit nem is bántam, mert így sokkal jobban emlékeztetett a régi haveromra. Igaz, a világoskék, galléros póló és a hozzáillő sötétkék vázonnadrág méregdrága, elegáns darab volt. Legalábbis az én szakadt csőfarmeremhez és fehér trikómhoz képest mindenképpen.

– Persze – bólintottam. – Honnan lesznek ruháim? A lakás felszerelt? – kérdezősködtem.

– A lakás bútorozott, és mindennel felszerelt, ruhákat is találsz majd ott. A stílusodnak megfelelően állítottuk össze őket. Én magam gondoskodtam róla – húzta ki magát büszkén.

– Oké, legalább tudom, kit kell szidnom, ha nem lesznek jók.

– Meg leszel elégedve. Menjünk, mert lekéssük a gépet. – Felállt, én pedig követtem.

Az új papírjaimon kívül semmit sem vittem magammal, emiatt rettenetes hiányérzetem támadt, de csak addig tartott, amíg fel nem ültünk a gépre, mert ott Cesar nyomban a kezembe adta az aktámat.

– Jó tanulást – mondta, és kényelmesen elhelyezkedve, alváshoz készülődött.

– Ezek szerint hosszú éjszakád volt – jegyeztem meg.

– Az volt – mosolygott behunyt szemmel.

– Egyedül csak te kísérsz? – faggattam tovább.

Cesar sóhajtott egy nagyot, amiért nem hagyom aludni.

– Nem. Két másik ügynök is van a gépen – válaszolta halkán.

– Ott maradsz a városban?

– Holnap repülök vissza, de amint van bármilyen eredmény, ott leszek – közölte.

– Hogyan tartjuk a kapcsolatot? – kérdezősködtem, mert hát még egy kismillió részletet nem tudtam.

– Ha odaértünk elmondom. Most már aludhatok? – morogta türelmetlenül.

– Kapd be, Goodwin! – dűnnyögtem én is, és nekiláttam a kitalált életem tanulmányozásához.

Valamikor elaludhattam a háromórás út alatt, mert arra ébredtem, hogy már a leszálláshoz készülődünk. Cesar is nagyokat ásítózott mellettem. A repülőtérről egy bérelt kocsival mentünk az új lakásomhoz. Útközben a várost figyeltem, ami nem is tűnt olyan szörnyűnek, mint vártam. Néhol a soksávós autópályán kívül semmit sem lehetett látni, máskor pedig igazi kertvárosi részen haladtunk keresztül. Az éjszaka látott képek alapján több épületet is felismertem, és kifejezetten szép negyedek mellett hajtottunk el.

– Ez nem is lakás, hanem ház – csodálkoztam el, miután Cesar beállt egy garázs elé.

– Ebben a városban majdnem mindenki családi házban lakik. A belváros iszonyat drága – tájékoztatott a barátom.

Kiszálltam, és a fullasztó melegben szemügyre vettem a szürke tetős épületet. Nem volt nagy, de a New York-i lakásomhoz képest mindenképpen nagyobbnak tűnt. A falakat fehér deszkákkal burkolták be, amiről már pergett a festék. Az ablakokról szintén és a lábazon lévő nyílások alapján egy pincét is sejtettem alatta. A garázsra nem raktak ajtót, bent egy öreg, fehér furgon állt.

– A tiéd – közölte Cesar.

– Remek – sóhajtottam egy nagyot, és máris hiányzott az otthoni, citromsárga Chevroletem. Az is ösöreg darab volt már, de imádtam. Ez a furgon viszont ránézésre is a szétesés határán lehetett. – Most komolyan ezzel kell felszednem a két legmenőbb srácot a városban? – néztem Cesarra, mielőtt bementünk volna a házba.

Láttam az arcán, hogy elgondolkozott a dolgon, és kicsit zavarba is jött. Hiba csúszott a gépezetbe. Imádtam, amiért ő sem tökéletes.

– Oké, estére kicseréljük – egyezett bele, és már nyitotta is a középbarna színű ajtót, ami erősen elütött az épület alaptónusától.

A ház belülről egészen rendezettnek és barátságosnak tűnt. A falakat itt is fával burkolták be, de legalább nem mázolták fehérre, ahogy a padlót sem. Igaz, nyikorgott, mint a fene, de ha majd nagyon idegesít, lekezelem valamivel. Egyből a nappaliba léptünk be. Az ajtó melletti részt lehetett előszobának nevezni, ugyanis ott volt a fogas meg egy kisebb szekrény. A nappaliban zöld kockás

kanapé terpeszkedett, hasonló stílusú fotelekkel, rögtön mellette egy rozoga étkezőasztal, néhány viseltesebb huzatú székkal. A konyha egész pofásnak hatott, ahogy a serpenyők felakasztva lógtak az elválasztó pult fölött.

– Hogy tetszik? – kérdezte Cesar a ház közepén állva.

– Nem rossz. Remélem, a fürdő tiszta. – Elindultam megkeresni az egyetlen helyiséget, amire borzasztóan kényes voltam.

Először a hálóba nyitottam be, az szintén nem okozott csalódást. Méretes franciaágy, virágos ágytakaróval, amit majd kivágok a fenébe, beépített szekrény a ruháknak és puha szőnyeg. A következő ajtó rejtette a fürdőt. Megkönnyebbülve eresztettem ki a levegőt. Nem a legtrendibb csempével burkolták be, de ragyogott a tisztaságtól. A csaptelepek újnak látszottak, ahogy a zuhanytálca is. Egy másik ajtó szintén szobát rejtett maga mögött, amit valószínűleg sosem fogok használni.

– Szerencséd van – vigyorogtam Cesarra.

– Rég találkoztunk, de nem felejték – kacsintott rám, majd kitárta a hűtőt. – Feltöltöttük. Piát viszont nem találsz a házban, mert nem szeretném, ha folytatnád az ott-honi szokásodat. Sör van, de tömény nincs.

– Mióta érzed úgy, hogy az apámat kell játszaniod? – grimaszoltam.

– A barátod vagyok, Nathan, és akár tetszik, akár nem, vigyázni akarok rád.

– Azért küldesz a medve barlangjába – nevettem, és megöleltem, mert tudtam, hogy tényleg aggódik értem.

– Ezzel is csak segíteni akarok – felelte, miközben a vállam veregette.

Ezer éve nem voltunk ennyire közel egymáshoz, és ezt ő is átérezhette, mert egy kicsit mindketten elérzékenyültünk. Megköszörültem a torkom, és eleresztettem.

– Oké, akkor mi a menetrend? – tértem vissza a munkához.

– Ma csak rendezkedj be, holnap pedig ismerkedj a környékkel. Este menj el a Wild Leonba, és barátkozz.

A Wild Leon egy kocsmá, ahol többnyire Marshall emberei lebzselnek. Elvileg ott kell majd munkát szerezni. Nagyon ritkán Salvo is megfordult azon a helyen, de sejtettem, hogy nem ott fogok összefutni vele.

– Jó. Más valami? – tettem csípőre a kezem.

– Gyere! Bemutatlak az egyik szomszédodnak – intett Cesar a fejével.

– Most komolyan? Kit érdekelnek a szomszédok? – háborogtam, de ő a karomnál fogva húzott magával.

– Fontos, hogy beilleszkedj – magyarázta, majd elindult a szemközti, világoszöldre festett, takaros kis ház felé, aminek az előkertjét csodaszép rózsákkal ültettek tele.

Amikor felmentünk a lépcsőn, és Cesar becsengetett, már kezdett gyanússá válni a dolog, hiszen honnan is ismerhetné a szomszédjaimat. Egy hatvan év körüli, alacsony, testes asszony nyitott ajtót. Újra elbizonytalanodtam, és kérdőn néztem Cesarra.

– Á, az új szomszéd! Gyertek be, fiúk! – Az asszony szélesre tárta előttünk az ajtót.

Most már végképp nem értettem semmit, de követtem Cesart a házba.

– Nathan, hadd mutassam be neked Isabelt. Rajta keresztül fogjuk tartani a kapcsolatot egymással.

Az állam leesett. Ez a dauerolt hajú, kövér vénasszony az FBI-nak dolgozik?

– Üdv, Nathan! Örülök, hogy megismerhetlek. – Isabel kezét rázott velem. – Na, ne legyél már ennyire megszeppenve! – kacagott jóízűen a zavaromon.

– Bocsánat, csak kicsit meglepődtem – dadogtam. – Én is örülök, Isabel – tettem hozzá idétlenül mosolyogva.

– Isztok valamit? Isteni rózsaszörpöm van – csacsogta.

– Köszönjük, de csak benéztünk, még sok dolgunk van – háritott Cesar –, azonban Nathan holnap feltétlenül meg fogja kóstolni – udvariaskodott, ami miatt majdnem bokán rúgtam.

– Ó, rendben! Nos, én itt leszek, bármikor átjöhetsz, kedves – paskolta meg az asszony az arcomat. – Igazán helyes fiú vagy.

Még egy köszönöm sem jött ki a számon, mert azon nyomban sarkon fordultam.

– Viszlát, Isabel! Majd hívjon, ha bármi van – intett neki Cesar, és utánam sietett.

– Ez meg mi a franc? Egy öregasszony lesz az összekötő összekötője? – morgolódtam.

– Róla senki sem feltételezne ilyesmit, ezért választottuk. Egyébként már egy éve ideköltözött, amikor még Henryt figyeltük, így sok mindenben a segítségére lehet. El sem hiszed, milyen jól végzi a dolgát – fényezte Cesar az öreglányt.

Újra bementünk a házba, és kerestem egy sört.

– Jó. Van még több meglepetésed a számomra? – hagytam ennyiben a dolgot.

– Hm, azt hiszem, nincs. Még valamit nem adtam oda – mondta, és kisietett, majd egy dobozzal a kezében tért vissza, és letette az asztalra. – Ez a telefonod. Van rajta egy csomó kamu szám, barátok, családtagok nevével, de mindegyik éles. Ha hívod, az egyik ügynökünk fogja felvenni. Ők csak annyit tudnak, milyen szerepet kell eljátszaniuk, úgyhogy az ügyről egy szót se senkinek. Csupán biztosítékként szolgálnak, semmi több.

– Még kamu családom is van? – Kezembe vettem a telefont, és megnyitottam a névjegyzéket.

– Mondtam, hogy vigyázni akarok rád – halkította le Cesar a hangját. – Ez pedig egy fotóalbum, valódi és szerkesztett képekkel. Majd nézd át! – Letette az asztalra. – Ezen kívül van benne néhány bizonyítvány és hasonlóak.

Szégycelltem magam az előbbi kirohanásom miatt. Cesar tényleg mindenre gondolt, és mindezt azért, hogy engem biztonságban tudhasson. Annak ellenére is igaz barátom maradt, hogy eltávolodtunk egymástól.

– Köszönöm, és minden mást is – néztem rá bűnbánóan.

– Semmiség – legyintett. – Nos, akkor ideje lelépnem. A kocsit intézem, és ha bármire szükséged lesz még, üzenj!

– Nincs közvetlen szám, amin keresztül elérhetlek? – szóltam utána, mert hirtelen előtört némi pánik a gondolattól, hogy teljesen egyedül maradok ebben az ismeretlen városban.

– Most még nem lesz szükséged rá. Ha pedig a tűzfészek közelébe férkőztél, én is a városban leszek. Vigyázz magadra! – A ház előtt Cesar barátságosan magához ölelt egy röpké pillanatra, majd bepattant a kocsijába, és elhajtott.

Mivel erre a napra semmit sem terveztem, úgy döntöttem, megfogadom a tanácsát, és berendezkedek, este pedig járok egyet a környéken.

Először némi harapnivaló után néztem, mert az ebédidő már bőven elmúlt, utána lezuhanyoztam, és bementem a hálóba szemrevételezni az új ruhatáramat. Vigyorgva álltam a szekrény előtt. Cesar pontosan olyan darabokat szerzett be, amilyeneket hordani szoktam. Még a márkákra is külön odafigyelt, és méretben is tökéletesnek tűnt mindegyik. Tett hozzá néhány elegánsabb inget és nadrágot, valamint egy öltöny is lógott a vállfán, de a többsége sportos holmi volt. Kivettem egy fehér pólót és sötét farmert, és miközben öltöztem, a szemem megakadt az éjjeliszekrényen, aminek a fiókját félig kihúzza hagyták. Belenéztem. A síkosító, valamint az óvszerek látán hangosan felkacagtam. Birtam Cesar hülye fejét.

Később sétáltam egyet az utcában, és mindent jó alaposan megfigyeltem. A környék eléggé nyugisnak tűnt. A zsúfolt New York után olyan érzésem támadt, mintha valami vidéki kisvárosban lófrálnék, mert mindenhol családi házakat láttam, nagy kerttel, amelyek előtt furgonok álltak. Úgy látszott, itt mindenki azzal jár. Erről eszembe jutott, hogy vissza kell mennem, mert hozzák a kocsimat.

Mire a házhoz értem, a régi fehér tragacsnak hűlt helyét találtam, helyette egy türkizkék Corvette állt a garázsban. Ez is öreg, de formás darab, pont nekem való. Beültem. A kulcsot benne hagyták, ezért rögtön beindítottam. Megborzongtam, amikor felbőgött a motor. Tökéletes lesz.

Mivel most már lett egy normális kocsim, ezért semmi akadályát nem láttam annak, hogy akár még ma felfedezem a várost. Nem nyaralni jöttem, hanem dolgozni, ezért egyetlen napot sem akartam elvesztegetni. Leállítottam a motort, és visszamentem a házba. A nappaliban láttam egy laptopot, úgyhogy a kezembe vettem, és kikerestem azoknak a szórakozóhelyeknek a címeit, ahová időnként Salvo be szokott térni. Igaz, Cesartól azt az utasítást kaptam, hogy a kocsmába menjek el, és ott ismerkedjek, valamint próbáljak munkát szerezni, de én ezt a lépést ki akartam hagyni. Majd Salvo ad munkát, csak találjam meg.

Este tízkor indultam útnak. A legközelebbi klubban kezdtem. Zsúfolt volt és iszonyat drága. Úgy egy órát időztem egy pohár sör társaságában, és mivel Salvónak nyomát sem láttam, átmentem a következő helyre. Az egy fokkal jobbnak tűnt, mint az előző, de ott sem jártam sikerrel, így a harmadik klubot vettem célba. Hajnal kettőkor csalódottan vezettem haza, és ez így ment három egymást követő éjszaka. Salvo egyik este sem bukkant fel.

A negyedik este, mikor épp hazafelé tartottam egy közeli kis étteremből, ahol vacsoráztam, Isabel állt a verandán, és hevesen integetett, hogy menjek oda. Azóta nem is beszéltem vele, úgyhogy nem tudtam, mit akarhat.